

Declaracions a "Le Monde"

LE MONDE, 14 de novembre de 1963

VINGTIÈME ANNÉE — N° 3856

20 PAGES — DERNIÈRE ÉDITION

JEUDI 14 NOVEMBRE 1963

LIRE EN PAGE

1. — La centre polonaise en Grande-Bretagne, H. Frenay. — La reconstitución de la República de Aragon, J. A. Novais.
2. — A la Cour de justice de Rome, J.-M. Thévenaz. — Au Conseil municipal de Madrid, H. Frenay.
3. — L'Union européenne de la Baie, H. Frenay.
4. — Les Soviets d'Alsace, H. Frenay.
5. — Les Soviets de Moscovie, M. De-launay.
6. — Signe et la France, J. Lascaris.

Le Monde

Rédaction, Administration : 5, r. des Italiens, Paris-IX. — Directeur : Hubert BEUVERÉ

LE NUMÉRO : 0,40 F

Algérie (souscription annuelle) : 4,00 F.
Bretagne, Normandie, Bretagne, Centre, Rhône-Alpes, C.F.P., Belgique, Espagne, Italie, Hollande, Luxembourg, 4,50 F.
Grand-Bretagne, Irlande, Portugal, 4,50 F.
Suisse, Autriche, Danemark, 5,00 F.
Autres pays, 6,00 F.
Le prix des abonnements est en francs.
COMPTE CHÉQUE POSTAL
PARIS N° 4233-23
Abonné : HUBERT BEUVERÉ
Tél. : PRO. 91-25

« Le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme »

déclare au « Monde » l'abbé de Montserrat

Montserrat, 13 novembre. — Au cœur de la Catalogne se dressent, proches les uns des autres, les sommets de la chaîne des Pyrénées, au milieu desquels se dresse le mont de Montserrat, remarquable par sa forme et son aspect, au sommet de la Vierge Marie, — que les habitants catalans ont dit « la patronne apparue » jadis devant les « montants » de la montagne. Veillant sur le territoire de l'abbaye de Montserrat, au pied de la Vierge Marie, — que les habitants catalans ont dit « la patronne apparue » jadis devant les « montants » de la montagne.

Paix de justice sans liberté
L'une de cette commission de la Ligue des Droits de l'Homme, au sein de laquelle se trouve aussi l'abbé de Montserrat, a tenu, mardi 11 novembre, une séance de travail. Les membres de la commission ont discuté de la situation de la Catalogne et de son avenir.

De notre envoyé spécial J.-A. NOVAIS

Le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme, déclare au « Monde » l'abbé de Montserrat. Dans le monde, on dit que le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme, déclare au « Monde » l'abbé de Montserrat. Dans le monde, on dit que le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme, déclare au « Monde » l'abbé de Montserrat.

Le peuple doit pouvoir choisir son gouvernement. Pour qu'on puisse choisir son gouvernement, il faut qu'il y ait une liberté de la presse, de la pensée et de l'expression. Que veut-il dire, par exemple, pour la « lettre des catholiques » ? Pendant 10 ans, on a vu des catholiques se battre les uns contre les autres. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur.

Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur.

Le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme, déclare au « Monde » l'abbé de Montserrat. Dans le monde, on dit que le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme, déclare au « Monde » l'abbé de Montserrat.

Le peuple doit pouvoir choisir son gouvernement.

Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur.

Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur. Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur.

Cette déclaration est le fruit de...

Page 4 — LE MONDE — 14 novembre 1963

Une déclaration au « Monde » de l'abbé de Montserrat

« L'Espagne n'est pas chrétienne... »

« Nous sommes Espagnols non Castillans »

« Le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme... »

« Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur... »

« Le concile nous place face à la réalité »

« Le régime espagnol se dit chrétien mais n'obéit pas aux principes de base du christianisme... »

« Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur... »

« Le régime espagnol n'a pas le droit d'être un régime de la terreur... »

«El règim espanyol es diu cristià però no obeeix els principis de base del cristianisme»

declara a «Le Monde» l'abat de Montserrat

Del nostre enviat especial J. A. Novaïs.

Montserrat, 13 de novembre.— Al cor de Catalunya s'alça, gairebé verticalment sobre la plana, una muntanya que, per la seva forma estranya, duu el nom de Montserrat. Diu la tradició que la Mare de Déu s'hi aparegué fa molt temps en un dels seus pics i, des d'aleshores, la santa muntanya s'ha convertit en un lloc important on desfilen cada any un milió de pelegrins, i en la llar espiritual de la quasi totalitat dels catalans.

La devoció mariana està simbolitzada per una estàtua romànica, hieràtica i dolça, amb un rostre sobri: Nostra Senyora de Montserrat —la Verge negra— a la qual els fidels catalans anomenen familiarment la "moreneta". Vetllant la imatge i flotant damunt dels núvols, en el flanc de la muntanya, hi ha un monestir benedictí, lloc d'unió de persones amb les tendències més diverses, i centre d'irradiació cultural que sobrepassa els límits de Catalunya i fins i tot les fronteres d'Espanya.

«Sense llibertat no hi ha justícia»

L'ànima d'aquesta comunitat benedictina és avui el Pare Abat Dom Aureli M. Escarré. Vint anys al servei dels monjos, la reconstrucció d'una comunitat mutilada per la guerra civil (vint-i-sis monjos foren assassinats a la zona republicana), una intensa vida espiritual i una malaltia greu no han pogut apagar la flama dels ulls d'aquest abat de cinquanta-quatre anys, la veu apassionada del qual no en pot ocultar la dolçor.

Dom Escarré ha estat la primera autoritat de la jerarquia espanyola, potser l'única, que s'ha alçat per denunciar la contradicció existent, segons ell, entre la veritat evangèlica i el règim espanyol: «Allí on no hi ha llibertat autèntica, no hi ha justícia, i això és el que passa a Espanya», ha dit en una de les seves homilies recents.

Ens rep paternalment, amb tot l'amor que els fills de sant Benet professen a l'hoste, que per a ells simbolitza el Crist pelegrí.

—*Què en pensa vostè, del moment actual d'Espanya?*

—«Espanya, i aquest és el gran problema, encara està dividida en dos partits. No tenim darrera nostre vint-i-cinc anys de pau, sinó tan sols vint-i-cinc anys de victòria. Els vencedors, entre ells l'Església, que es va veure obligada a lluitar al costat d'aquests, no han fet res per acabar amb aquesta divisió en vencedors i vençuts, i això representa un dels fracassos més lamentables d'un règim que es diu cristià, però en el qual l'Estat no obeeix els principis de base del cristianisme.

»La majoria dels seus dirigents —*continua l'abat*— són honrats i són catòlics de bona fe, però no veuen clarament el que és ser cristià en allò que pertoca als principis polítics. No han meditat sobre l'encíclica *Pacem in terris*, que és l'expressió evangèlica i tradicional del nostre temps; a la seva llum, la primera subversió que existeix a Espanya és la del govern.»

«El poble ha de poder escollir el seu govern»

—*Per quines raons, segons vostè, l'Estat espanyol no és cristià?*

—«El poble ha d'escollir el seu govern i poder canviar-lo si ho desitja; això és la llibertat. Necessita una llibertat de premsa, sinceritat en la informació. Què ha passat, per exemple, amb la "Carta dels intel·lectuals"? Per què hi ha hagut aquests atacs a la premsa, aquestes instruccions judicials...? El govern no té dret a abusar del seu poder; ha de ser un administrador en nom de Déu i un servidor del poble. La manca d'informació és contrària a la doctrina de l'Església i això ha de plantejar problemes de consciència als dirigents catòlics d'un Estat que, si no canvia de principis polítics, no es pot dir catòlic.»

L'abat de Montserrat medita un moment i continua:

—«Jo m'he interessat intensament, i encara m'hi interesso, pels presos polítics, l'existència dels quals constitueix un dels aspectes més penosos del règim. L'ur presència a les presons està en relació directa amb aquesta pau que l'Estat no ha aconseguit establir. De moment, el que em preocupa són aquests presos no creients de la penitenciària de Burgos, que

es troben a la cel·la de càstig per haver seguit la seva consciència i haver-se negat a assistir a la missa...»

—*Montserrat és el centre més important de la cultura catalana, i al mateix temps el més popular. Com veu el monestir, l'abat?*

—«La història ha fet de nosaltres el centre espiritual i el santuari nacional de Catalunya. Seguint l'obra del meu predecessor, l'abat Marçet, he procurat que els monjos tinguessin una sòlida cultura i, sobretot, que posessin en pràctica la llei evangèlica. Montserrat, que es troba fora del món, s'interessa pel món i per la seva època: mantenim, abans que tot, un contacte amb el poble, i potser per aquesta raó pensem amb una amplitud de criteris.»

«Som espanyols, no pas castellans»

Els monjos de Montserrat estan a punt d'editar en català una Bíblia crítica monumental, i l'edició popular de l'encíclica Pacem in terris en llengua catalana ha assolit, en dos mesos, una venda de cent mil exemplars! Sembla que la llengua catalana representa un problema per al govern, que prohibeix els diaris en aquest idioma. Dom Escarré ens parla d'aquest «problema».

—«Catalunya és un dels exemples típics als quals es pot aplicar l'encíclica, en el que pertoca a les minories ètniques. L'Estat ha d'afavorir aquestes minories i llur vida cultural, però el règim obstaculitza el desenvolupament de la cultura catalana. Emprant el dret de petició reconegut per la llei, jo mateix, amb cent persones més, hem escrit, fa uns mesos, una carta al vicepresident del govern, el capità general Muñoz Grandes, demanant-li plena llibertat per a la cultura catalana; fins al moment no hem obtingut cap resposta.»

I l'abat ens indica:

—«Era el nostre dret com a catalans. Ara, el que us parla és l'home d'Església, i ja no el català, pel que defensar la llengua no és solament un deure sinó més aviat una necessitat, perquè quan la llengua es perd també la religió té tendència a perdre's! Això ja ha succeït en alguns llocs...»

—*Es diu que els catalans són separatistes?*

—«En una gran majoria, nosaltres, els catalans, no som separatistes. Catalunya és una nació entre les nacionalitats es-

panyoles. Tenim dret, com qualsevol altre minoria, a la nostra cultura, a la nostra història, als nostres costums, que tenen la seva personalitat pròpia en el si d'Espanya. Nosaltres som espanyols, no pas castellans.»

«El Concili ens situa davant la realitat»

—*Creu vostè que el Concili té una influència a Espanya?*

—«El Concili està creant un clima nou. No es pot viure en el passat; cal viure en el present. Jo crec molt en la tradició, però no en la rutina. El Concili ens situa davant la realitat. Nosaltres, els espanyols, tenim moltes coses bones i d'altres dolentes. Cal canviar aquestes últimes. El poble espanyol s'ha transformat, per què no nosaltres? El poble espanyol és molt més europeu del que es pugui creure, sobretot a les regions del Nord... Encara que el règim no faci res per afavorir aquest europeisme!»

A Dom Escarré el preocupa el futur d'Espanya:

—«Al principi, l'oposició temia una altra guerra civil, però actualment, després de tants anys i tanta injustícia, el poble està irritat... En principi, ningú no vol una guerra civil, però a mi em fa por... Tot depèn de les circumstàncies: ni la dreta ni l'Estat han fet gaire per evitar una altra guerra. La legislació del govern és, en general, correcta, però no fa aplicar la llei. El nivell de vida s'ha elevat, però no el nivell cultural ni el sentit del mutu respecte. La manca de justícia social fa por. He estat fa poc a Andalusia i ho he pogut constatar personalment.»

L'abat resumeix el seu pensament amb aquestes paraules:

—«El futur depèn de com es resolgui el problema d'avui, que és un problema social, un problema de democràcia i de llibertat, i en conseqüència de justícia. En el fons —insisteix— és un problema de cristianisme: ser o no ser uns cristians autèntics, tant en el sentit individual com en el sentit col·lectiu, o sigui polític. Col·lectivament, els nostres polítics no són cristians!»

I Dom Escarré conclou:

—«Jo només sóc un monjo: la meua missió consisteix en predicar la veritat i pregar Déu perquè aquesta es compleixi...»

José Antonio Novaïs